

HORVÁTHNÉ GERGELY EDIT

Szavak rabja lettem

Szavak rabja lettem, melyek egyenként vittek,
de együtt mégsem engedtek feléd.
Lelkem' rejtettem el a tömör falak mögé, amikor
azt hittem, majd minden mondat véd
a rossztól, ami nem történhet meg velünk. Ezért
szóltam úgy, hogy te nyugodt legyél,
és bár hangom mögött fájt szétszakított énem,
nem tudtam elmondani egészen, mi az,
ami napról napra ér; s így, veled visszanézve,
ma valóban hamisnak tűnhet az igaz.
De értem: mindaz, ami késik, valótlán, így az
összes szavam is, amelyekkel akkor
az életünket építgettem, hiszen ahelyett, hogy
mára egybeillenének, előttem, s szinte
egymástól töredeznek szét – általuk lett áldott
szerelmünk ennyire kiszolgáltatott.

Szavak rabja lettem, melyek egyenként óvtak,
de együtt nem őriztek meg neked.
A helyzetek sora, amelyeket magam akartam
megoldani, most engem zárnak el;
pedig mindent magunkért tettem. Gyáva alku
volt, hogy talán majd nem kellek,
ha azt is megosztom veled, ami közben kísért,
s a két világ felőrölt, mikor bennem
és köröttem egyszer csak találkozott. Én pedig
nem bírtam már tovább a színfalak
mögött, s így végül mindent egyszerre kellett
elmondanom. Megértem, ha a súly
ma többszörösen rád nehezedik, de remélem,
a szíveddel most is őszintének látsz,
bár elbuktam, csalódást s szenvedést okoztam,
sírok és siratok, s a könnyem is kevés.

Szavak rabja lettem, melyek egyenként szóltak,
s együtt mégsem jutottak el hozzád.
Bárcsak ne kellene ezután beszélnem, hogy ne
romboljam többé szét, ami szép, s ha
tiltott lenne a szó, mely győztesen ma közénk
állt, s melynek engedelmeskedünk –
bár közös álmunkat még nem adtuk fel. Ó, ha
láthatnám, mikor bátorság a csend,
s mikor erény a kimondhatatlan – hiszen akkor
újra felépülhetne drága otthonom:
meghitt, békés mindennapjaink. Attól kezdve
örökbe fogadnám a szavakat, mint
kincseket, melyeket felülről kapok, s tudnám,
mikor engedhetem el megérlelt
őket, és mikor tartsam vissza azt, ami bennem
belőlük maradt, bölcsen eltemetni...

Töredék

Sűrű az erdő,
sötétje gáncsol,
várok egy sugarat,
hogyan előttem
világítson ösvényt.
„Dús lombok! Miért nem hagytok
nekem is egy kis életet?...”

Töröm az ágat,
sértetten lépek.
„Lassan járj – súgja –,
hogyan körögted
csituljon az örvény!
Otthon vagy, Ember. Hallod-e
a bokrok derűs, lágy zsongását?...”